

Birinci Bölüm

Sam Arthur Tack bir maceranın eşiğinde olduğunu biliyordu; hayatının en büyük macerasıydı bu. Henüz on iki yaşında olduğu düşünülürken, aslında bu onun ilk macerasıydı. Macerasının ne kadar karanlık ve tehlikeli olacağını bilmiyordu, ama şimdiden gözleri yaşlarla dolmuştu bile.

“Cesur ol oğlum,” dedi babası.

Annesinin gözyaşları çoktan yanaklarından süzölmeye başlamıştı bile. “Bize mutlaka yaz,” dedi. “Oraya varır varmaz.”

“Bunu yapamam herhalde, ben...”

“Elinden ne gelirse tatlım, bir resim çiz mesela.”

“Tamam, yapacağım.” Sam’in sözleri bir fısıltı gibi çıkmıştı ağzından, dudakları titriyordu.

“Bu bir fırsat,” dedi annesi. Onun sesi de çatlıyor, titriyordu; sesini normal çıkarmak için çabaladığı belliydi. “Bana söz vermeni istiyorum, eğer her şey yolunda gitmezse...”

“Her şey yolunda gidecek,” dedi babası. “Okula gidiyor, o kadar. Sana verdiğim para nerede?”

“Cebimde.”

“Exeter’e vardığında bir sandviç al. Seni özleyeceğiz oğlum.” Sam babasının elini sıktı. “İyi şanslar. Güle güle.”

Trenin o sırada perondan ayrılması ve iki tarafın da utanmasına neden olacak başka olaylar yaşanmasını engellemesi gerekiyordu, ne var ki trenler hiç zamanında kalkmaz, bu tren de, yemekli vagondaki bir kargaşa nedeniyle, şimdiden altı dakika gecikmişti. Sam çenesini vagonun kapısının camına dayadı, elleri ceketinin uzun kolları içinde kaybolmuştu. Üzerindeki her şey yeniydi: ceket, kep, şort, ayakkabı ve hepsi de çok büyüktü. Üzerine oturan tek şey, kocaman gri gömleğinin yakasına bağlanmış siyah-dore çizgili kravatıydı. Camı biraz indirince herkes onun bir şey demeye çalıştığını sandı.

Tam şansına o anda, aynı okul renklerine, bir arının siyah ve sarı çizgilerine bürünmüş şişman bir oğlan çocuğu, içi tıka basa dolu bir valizle birlikte başka paketleri de sürükleyerek perona daldı.

“Tatlım, bak!” dedi Bayan Tack. “Bir Haylazya ceketi!”

Bu doğrudu. Çocuk oğluyla aynı giysileri giyiyordu; insanın gözünün önünde titreyip duran, sanki bir serap gördüğü duygusunu veren aynı canlı çizgilerdi.

“Merhaba. Sen *Haylazya*’dan mısın?” dedi Bay Tack.

Şişko oğlan onlara baktı. Nefes nefeseydi, “Evet, öyleyim,” dedi. “Jacob Ruskin, ikinci sınıftayım; treni kaçırdığımı sanmıştım!” Sesi neşeli ve güven doluydu. “Buraya binebilir miyim? Sizin oğlunuz mu? Sanırım yeni bir öğrenci!”

“Adı Sam.”

“Treni kaçırdığımı sanmıştım. Ben sadece...”

“Dikkat et!” diye bağırdı Bay Tack.

Oğlan kapıyı açmak için asılınca Sam paldır küldür onun tepesine düştü. Sam’in anne ve babası, oğullarının çıplak dizlerinin beton zemine çarpışını, başındaki yeni okul kepinin ise peronda yuvarlanıp trenin altına düşmesini izlediler.

Bir an sessizlik oldu.

“Özür dilerim,” dedi şişko oğlan. “Kapıya abandığını fark etmemiştim. Ben sadece onun... ah Tanrım. İyi misin?”

“Lanet olsun,” dedi Bay Tack. Zar zor eğilmiş, trenin altındaki karanlık boşluğa doğru bakıyordu.

“Bu kepleri kimse giymez,” dedi şişko oğlan. “Okul fotoğrafı için benimkini alabilirsin; şimdi nerede olduğunu bilmiyorum ama... Oğlunuzun çok cesur olduğunu söyleyebilirim. Mendil ister misin? Bak...”

Oğlan vagona binip yerde dizleri üzerinde sersem bir halde duran Sam’e tumbul elini uzattı.

“Ne eşeklik ama! Sam, kalkmak için yardım ister misin?”

“Dizlerin kanıyor,” dedi Bayan Tack.

“Özür dilerim,” dedi bir ses.

“Sanırım ben...”

Sam düşerken sol gözünü oğlanın kafasına çarpmıştı, asıl derdi buydu, sanki yumruk yemiş gibi başı dönüyordu çünkü. Kafasının içi zonkluyor, istasyon gözünün önünde dalgalanıyordu.

“Çaresine bakacağım Sam,” dedi babası. “Şu kahrolası tren hareket edeceği için üzgünüm ve...”

“Özür dilerim,” dedi ses gene. Tiz bir sestti, ama bu tizliğin altında insanın kulağını tırmalayan tuhaf bir boğukluk vardı. “Kusura bakmayın lütfen, sakıncası yoksa? Ne? Hayır, hayır. Sizi duyamıyorum... sizi anlamadım...” Yaşlı bir kadındı; dimdik, uzun ve inceydi. Bir yandan cep telefonu ile konuşmaya çalışırken kan ter içinde tekerlekli büyük valizini çekeliyordu. Bir kol çantasının sapı tek koluna dolanmıştı; ayrıca, metal olduğu anlaşılan kutu gibi bir evrak çantası da taşıyordu. Gri döpiyesinin altına hâkim yakalı beyaz bir bluz giymişti, bir yandan güçlkle ilerlemeye çalışırken arkasında ağır bir parfüm, sigara ve ter kokusu bırakıyordu. Valizin tekerlekleri Sam’in ayaklarını çiğneyip geçerken, Bayan Tack, Sam ve Ruskin kadına yol açmaya çabaladılar. Ellerinden geldiğince geri çekildiler, kadın oflaya pufıyla trene bindi. Metal çanta tehlikeli bir biçimde yan yatmıştı, Ruskin yardım etmek için ileri atıldı. “Bırakın onu, teşekkürler!” diye bağırdı kadın. “Ben hallederim. Bu da ne?” Evrak çantası gürültüyle trenin yanına çarpıp boyasını çizdi. “Hayır,” diye bağırdı kadın telefona. “Hayır, hayır, hayır...”

Bay Tack hâlâ dizlerinin üzerinde, düşen kepin yerini saptamaya çalışıyordu.

“Tren hareket edince, raya atlayıp alır ve daha sonra yollayabilirsiniz,” dedi Ruskin.

“Kahretsin,” diye mırıldandı Bayan Tack.

“Ona ihtiyacı olmayacak, gerçekten,” diye devam etti Ruskin.

“Hadi tatlım,” dedi Bayan Tack. “Oturacak bir yer bulsan iyi olacak, ikiniz de.”

Sam elini uzattı, şişko oğlan sarsak bir şekilde trene binmesine yardım etti. Elindeki iki mendili dizlerine bastırıyordu. Çok sert düşmemişti, öyle nanemolla bir çocuk değildi. Ama birden bayılacakmış gibi hissetti; biliyordu, kahvaltı etmemişti, sebep buydu. Aynı zamanda sabahki gerginliğin de rolü vardı. Anne babası şefkatle üzerine titreyerek üzerindeki aptal kıyafetlere hayran hayran bakmış, valizlerini arabaya yerleştirmiş ve Güney Londra trafiğinde ciddiyetle ilerleyerek Paddington’a vaktinden çok erken varmışlardı. Bir saat boyunca, hiçbir şey yemeden bir kafe de oturmuşlardı. Tren nihayet hareket edip de peron gözünün önünde kaymaya başladığında, Sam’in baygınlık hissi mide bulantısına dönüştü. Mendillerden birini ağzına bastırıp diğerini salladı.

“İstersen kusabilirsin,” dedi şişko oğlan. “Ben kusmuştum. Büyükannen çok hoş biri.”

“O aslında benim annem.”

“Ah, tek çocuk musun?”

“Evet.”

Ruskin geriye son bir kez bakmak üzere yanağını cama yasladı. “Evet, ağlıyor zavallı. Sanırım sen de evini biraz özleyeceksin, değil mi? Yeni çocuklar hep özler. Geçen yıl iki kişi okulu bıraktı, dönemin sonuna kadar dayanamadılar. Başka bir çocuk da kaçtı. Yatılı okul herkese göre değil. Gene de Dr.

Norcross-Webb orayı neşeli hale getirmeye çabılıyor. Okulu seviyorum!”

“Kim o Dr. Nor...”

“Norcross-Webb, müdürümüz.”

“Okulun kurucusu, her şeyi o yapıyor. Yani en azından geçen yıl öyleydi. Şimdi bir sürü yeni öğretmenimizin olması gerekiyor, kazadan sonra, buna yeni bir müdire de dahil, bu nefis olacak. Umarım yeterince oğlan vardır, onlara gerçekten ihtiyacımız var. Beş kişi hiçbir şeye yetmiyor.”

Sam ceketinin kollarına baktı ve ellerinin nerede olduğunu merak etti. Ruskin arkasına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. “Okulu seviyorum,” dedi, “beklediğim tam olarak bu değildi, bu yüzden umarım kapanmamıştır. Para çok az, herkes burslu, bu yüzden kimse doğru dürüst para ödemiyor; ben şarkı söyleme bursuyla geldim.”

“Ne şarkısı söylüyorsun?”

“Dr. Norcross-Webb bir koro kurmak istiyor. Şapelde bir org var ya da vardı. Tanrıya şükür, kimse nasıl çalıştığını bilmiyor, yoksa tek bir nota bile bilmem ben. Böyle bir şey gerekmedi zaten, ama çatı tehlikeliydi. Yangından sonra yani... öyle oldu. Neden Haylazya’yı seçtin? İyi okuldur, ama... ne demeye burayı seçtin Allah aşkına?”

Sam gözlerini dikip Ruskin’e baktı. Çok hızlı bir şekilde bir sürü şeye alışması gerekiyordu, en azından şu mide bulantısından kurtulmalıydı. Ruskin aynen bir topa benziyordu, kalın gözlükleri de top gibi yuvarlaktı, sanki

gözüne iki mermer parçası yapıştırılmıştı. Kafasının üzerinde miğfer gibi duran kısa, kuzguni siyah saçları vardı. Ağzı konuşurken dostça kıvrılıyor, yüzünde zekice bir gülümseme belirliyordu. Şimdi de gülümseyerek Sam'in yanıtını bekliyordu.

“Bir ilan gördük,” dedi Sam. “Ücret düşüktü, annemle babamın çok fazla parası yok.”

“Benimkilerin de.”

“Beni özel bir okula göndermek istediler, bilirsin işte. Bizim oradaki okul pek iyi değildi, onlar da ucuz bir tane bulurlarsa beni özel okula göndereceklerine söz vermişlerdi.”

“Benim gittiğim okulda da bazı çocuklar bana kafayı takmıştı,” dedi Ruskin. “Yemekler de çok kötüydü. Her gün patates yiyorduk. Babam eskiden boks yaparmış, ordudayken, bu yüzden benim iyi spor geleneği olan bir okula gitmemi istiyordu.”

“Sporu severim. İyi olduğum tek konu. Çok spor derisi var mı?”

“Hayır, hiç yok.”

“Ah, ben de düşünmüştüm ki...”

“*Olacak*. Dr. Norcross-Webb bizim Vahşi Batı'dakiler gibi öncü olduğumuzu söylüyor. Eğer kafamıza koyarsak istediğimiz her şeyi yapabiliriz.”

“Burası *gerçek* bir okul, değil mi? Broşürü gördük, bayağı sosyetik görünüyordu.”

“Evet, ben de gördüm. Buna ‘pazarlama’ diyorlar Sam. Doktor broşüre çok para harcadı, çünkü bu *hesaplı bir yatırımdı.*”

“Çok sosyetik diye üzölmüştüm.”

“Şey, eğer parkın diğere ucunda durup Leydi Vyner’ın yaşadığı yerden bakarsan bina bayağı büyük. Ben okula başladığımda her yer dökölüyordu, sonra Miles yemek odasında yangın çıkarınca şapeli ve kütüphaneyi kaybettik. Miles kovuldu, biz de böylece dört kişi kaldık, çünkü iki kişi ayrılmış, zavallı Tomaz da kaçmıştı. Broşürün hazırlanma sebebi de buydu zaten, görüyorsun daha fazla çocuğa ihtiyacımız var. Oraya vardığımızda yeni birileri gelmiş olabilir! Bir de Lord Caspar vardı. Okulun sahibinin torunu, ama o her zaman gelmiyor. Açık konuşmak gerekirse kurallar onu pek bağlamıyor, bu yıl gelmeyebilir, okuldan nefret ettiğini söylüyordu, ama doğruyu söylemek gerekirse, baş belası şımarığın tekiydi.”

“Yangını kim çıkardı? Çocuklardan biri mi?”

“Evet, dedim ya, Miles. Hiçbir ortama uyum sağlayamayan şu dengesiz tiplerden biriydi. Tomaz’ın arkadaşıydı, Tomaz da şu kaçan yetim çocuk. Miles gerçekten rahatsızdı, bu yüzden eline bir bidon benzin alıp ortalığa döktü, alevler ta çatıya kadar çıktı. Beş yangın söndürme aracımız vardı, yangını kontrol altına almak epey sürdü. Bu yıl yapmamız gereken şeylerden biri de bu, binayı yeniden yapmak. Müdürümüz bize postayla bir kitap gönderdi, yaz projesi... gibi, evet. Al bir bak!”